

SENTÈNCIA 98-03 DE 16 DE GENER DE 1998

PASSAPORT. Lliurament del passaport provisional en cas d'interrupció de la residència a Andorra.

Ponent: M.I. Sr. Bernard Plagnet

ANTECEDENTS DE FET

1.- La Sra. Isabel G.M. va interposar recurs contra el Decret núm. 97/GJ/96 del 2 d'octubre de 1996 denegatori del recurs formulat contra la negativa de renovació del passaport provisional de l'actora, sol·licitant l'atorgament de la nacionalitat andorrana i, subsidiàriament, que li fos atribuït un passaport provisional.

2.- En la seva sentència del 15 de juliol de 1997, el Tribunal de Batlles ha estimat parcialment la demanda formulada per la Sra. G.M. i ha declarat que l'interessada té dret a que li sigui renovat el seu passaport provisional. D'altra banda, el Tribunal de Batlles no ha examinat la pretensió sobre l'adquisició de la nacionalitat ja que l'interessada no ho havia demanat en el seu recurs administratiu previ.

3.- En el seu recurs d'apel·lació de data 29 de setembre de 1997, el M.I. Govern estima principalment que la petició d'obtenció del passaport provisional s'ha de resoldre d'acord amb la Llei de la nacionalitat de data 3 de setembre de 1993. Però, contràriament a les condicions mencionades per l'article 8 de la Llei, la Sra. G.M. no ha tingut una residència ininterrompuda a Andorra durant vint anys, (no residia a Andorra entre 1983 i 1988). No pot per tant obtenir un passaport provisional.

En el seu escrit de conclusions de data 13 de novembre de 1997, el M.I. Govern insisteix sobre el fet que és aquesta interrupció de la residència a Andorra durant quatre anys i mig la que impedeix l'atorgament del passaport provisional.-

4.- En la seva contesta de data 22 d'octubre de 1998, la Sra. G.M. sosté que té dret a l'obtenció d'un passaport provisional en la mesura en que ha viscut a

Andorra des del seu naixement, amb una interrupció de quatre anys i mig durant els quals ha degut seguir els seus pares a Espanya.

Ha confirmat aquests arguments en el seu escrit de conclusions de data 11 de novembre de 1997 i demana la condemna del M.I. Govern al pagament de les costes processals d'ambdues instàncies inclosos els honoraris d'advocat.

F O N A M E N T S D E D R E T

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, de conformitat a allò que estableix l'article 39.3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- En aquest cas, l'única qüestió en litigi fa referència al refús del M.I. Govern a atorgar el passaport provisional a la Sra. Isabel G.M. (decret núm. 97/GJ/96 del 2 d'octubre de 1996).

Tenint en compte la data de naixement de la Sra. Isabel G.M., convé, d'aplicar les disposicions de la llei qualificada de la nacionalitat del 3 de setembre de 1993.

La solució del litigi suposa que s'han de combinar les disposicions de l'article 8 de la llei i del primer apartat de les disposicions finals de la mateixa llei.

Segons l'article 8, apartat 1. "Les persones nascudes a Andorra, filles de pare i mare estrangers, podran adquirir la nacionalitat andorrana a condició que el pare o la mare tinguin residència i domicili efectius i exclusius a Andorra durant un període ininterromput de vint anys, com a mínim, i que els mateixos hi tinguin residència i domicili efectius i exclusius, i provin la pèrdua de la o de les altres nacionalitats que ostentin".

L'apartat primer de les disposicions finals disposa: "Les persones a qui es refereix l'article 8.1 podran beneficiar d'un passaport andorrà provisional fins el moment en que, complides les previsions que es fixen en dit article, adquireixin la nacionalitat andorrana, o fins que optin per una altra nacionalitat".

En aquest cas, queda provat que la Sra. Isabel G.M. no ha residit a Andorra d'una manera ininterrompuda durant un període de 20 anys; en efecte ella ha residit a Espanya durant quatre anys i mig entre 1983 i 1988. Segons el M.I. Govern aquesta interrupció impedeix l'atorgament del passaport provisional.

Tercer.- El fonament d'aquestes disposicions apareix clarament: la llei exigeix una durada de residència mes llarga (20 anys), ja que la voluntat del legislador és la de que per les persones que mantenen estrets lligams amb Andorra un passaport provisional els permetria tenir un lligam jurídic amb el Principat en l'espera de l'adquisició completa de la nacionalitat andorrana. En efecte, en el cas contrari, aquestes persones haurien estat privades d'un veritable estatut des del punt de vista de les lleis andorranes.

Els lligams amb Andorra resulten, segons l'article 8, del fet del naixement al Principat i de la residència i domicili efectius i exclusius a Andorra durant un període ininterromput de vint anys...".

Cal per tant examinar si la interrupció de la residència, durant el període de "referència" de 20 anys, es obstacle pel lliurament del passaport provisional.

Convé, de remarcar que la tesi defensada pel M.I. Govern conduiria a refusar sistemàticament el lliurament del passaport provisional a tota persona que hagués interromput momentàniament la seva residència a Andorra. Aquesta tesi seria per tant susceptible de reduir sensiblement el nombre de casos en els quals el passaport provisional es podria lliurar.

A més aquesta tesi és contrària al tenor literal dels texts citats més amunt.

Les regles normals d'interpretació d'aquests texts han de conduir a les següents solucions: les persones nascudes a Andorra tenen dret a l'adquisició de la nacionalitat andorrana quan han residit de manera ininterrompuda a Andorra durant 20 anys. En l'espera del termini d'aquest període, tenen dret al lliurament d'un passaport provisional. En cas d'interrupció de la residència, aquestes persones hauran de retornar el passaport provisional, tal com ho precisen les disposicions finals de la Llei del 3 de setembre de 1993. Però, contràriament a les conclusions presentades pel Govern, aquestes disposicions no signifiquen que el passaport provisional no se'ls hi pugui restituir en cas de retorn a Andorra i de "residència i domicili efectius i exclusius" a Andorra.

En aquests casos, comença a córrer un nou termini al final del qual l'interessat pot, si s'escau, adquirir la nacionalitat andorrana. Aquesta interpretació, contra les afirmacions del Govern, és l'única susceptible d'assegurar la seguretat jurídica. En efecte, en cas de refús del lliurament del passaport en cas d'interrupció de la residència, l'interessat no podria obtenir un passaport provisional durant un període de 20 anys, i es trobaria per tant en la situació de no disposar de cap lligam jurídic amb el Principat, malgrat els estrets lligams que conserva amb Andorra.

Quart.- En l'absència de temeritat, no hi ha lloc a imposar el pagament de les costes al M.I. Govern.

DECISIÓ

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix:

Primer: Desestimar el recurs d'apel·lació presentat pel M.I. Govern.

Segon: Confirmar la sentència recorreguda i declarar que l'agent té dret a que li sigui renovat el seu passaport provisional.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.